

بپردازند، بیش از آن که توسط عامل خارجی مورد بازرسی قرار گیرند.

در حال حاضر، تشکیلات و نهادهای متعددی برای بررسی ابعاد گوناگون فعالیت‌های بانکی وجود دارند؛ مجلس شورای اسلامی، سازمان بازرسی کل کشور، وزارت امور اقتصادی و دارایی، بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران، سازمان حسابرسی، وزارت اطلاعات، دیوان محاسبات کشور، دیوان عدالت اداری، قوه قضاییه و ...

در این میان، بانک مرکزی، هم از جنبه علمی و تئوریک و هم به لحاظ عملی، نهاد اصلی نظارتی شبکه بانکی بشمار می‌آید.

بانک مرکزی از ابتدای فعالیت تاکنون، افزون بر اقدام‌های لازم و ضروری که براساس تصمیم‌های شورای پول و اعتبار به منظور استحکام وضع مالی بانک‌ها و تأمین سلامت سپرده‌های مردم و تعدیل موازنه ارزی کشور به عمل آورده است، با اعطای تسهیلات اعتباری به مؤسسه‌های دولتی و مراقبت در توزیع اعتبارات بانکی به بخش‌های مختلف اقتصادی و هماهنگ ساختن افزایش اعتبارات با نیازمندی‌های برنامه توسعه اقتصادی کشور، تلاش نموده تا بستر لازم برای رشد اقتصادی توأم با ثبات نسبی قیمت‌ها و تعادل موازنه پرداخت‌ها را فراهم آورد.

پیشینه نظارت بر فعالیت‌های بانکی در ایران

اختیارات گوناگون و متعددی به بانک ملی واگذار شد که براساس آنها، در عمل، این بانک وظایف «بانکداری مرکزی» و هدایت و رهبری بخش عمده اقتصاد کشور را نیز عهده‌دار شد، وظایفی همچون:

- حفظ ارزش پول و موازنه ارزی.
- تنظیم اعتبارات کشور.
- نظارت بر فعالیت سایر بانک‌ها.
- و ...

بانک ملی ایران نخستین سال‌های فعالیت خود را با تخلف‌های مالی مدیریت عالی بانک (مدیر عامل و معاون آلمانی تبار) آغاز کرد. این امر سبب شد که فعالیت‌های این بانک با دقت بیشتر تحت نظارت و کنترل قرار گیرد. سپس در طی زمان، نظارت بر فعالیت دیگر بانک‌ها نیز به بانک ملی ایران واگذار شد. با وجود این، ضوابطی برای این نظارت تدوین و تصویب نشده بود.

نخستین بار، در تیر ماه ۱۳۲۵ هیأت وزیران مقرراتی را در مورد شیوه فعالیت بانک‌ها و مؤسسه‌های اعتباری وضع نمود. این تصویب‌نامه که هدف‌های متعددی، از جمله جذب سرمایه‌ها به رشته بانکداری را دنبال می‌کرد، با صدور تصویب‌نامه پنجم آذر ماه ۱۳۲۵ لغو شد. به موجب تصویب‌نامه اخیر، بانک‌ها

نظارت را کاهش می‌دهد و فرآیند نظارت و کنترل را به یک هنجار در جامعه مبدل می‌سازد و احساس مسوولیت همگانی را تقویت می‌نماید.

گرایش به سوی ذهن‌گرایی و دور شدن از عینیت‌گرایی، عدم بکارگیری معیارهای دقیق و عینی، تأکید بر یک جزء از مجموعه مورد بازرسی به جای نگاه جامع به آن و ... را می‌توان از جمله آفات نظارت دانست.

محور تشکل نهادهای نظارتی نیز نیروی انسانی است. بازرسی و نظارت، حاصل تلاش ناظران و بازرسان می‌باشد. از اینرو، توجه به منابع انسانی به کارگمارده شده در این بخش بسیار ضروری است. در گزینش و انتخاب ناظران و بازرسان باید ویژگی‌های متعددی مورد توجه قرار گیرند. ویژگی‌هایی همچون توانایی‌های علمی و تخصصی، تجربه و کاردانی، شناخت سازمانی، امانتداری و صحت عمل، صداقت، شجاعت، منبسط بودن، انگیزه، درستکاری، صبر و شکیبایی، پایبندی به اصول اخلاقی و هنجارهای جامعه و محیط، توانایی تجزیه و تحلیل آمار و اطلاعات، تقوا و ...

امروزه، تلاش بسیار می‌شود تا الگوی «خودکنترلی» جایگزین «دیگرکنترلی» شود. بنابراین، شایسته است که سازمان‌های نظارتی نیز با جهت‌گیری مناسب و با تکیه بر فرهنگ و ارزش‌های فرهنگی جامعه، ساز و کار نظارتی را آن‌گونه بنا نهند که افراد، گروه‌ها و سازمان‌ها خود به کنترل خود

صرافی‌ها و مؤسسه‌های اعتباری از دیرباز در ایران فعالیت داشته‌اند، اما بانکداری نوین نخستین بار در سال ۱۲۶۶، توسط بیگانگان و در راستای تسلط هر چه بیشتر بر اقتصاد کشور، پایه‌گذاری شد.

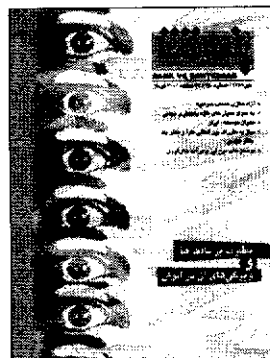
پیش از این تاریخ، صراف‌ها و بازرگانان عهده‌دار فعالیت‌های پولی و اعتباری در عرصه بازرگانی و اقتصاد ایران بودند. صرافی هم تابع عرف و عادت بود و دولت در امور آن دخالت نمی‌کرد.

صراف‌ها در صدور یا پذیرش حواله و برات آزاد بودند. حدود وظایف و مسوولیت‌های هر صراف را درستی عمل و میزان جلب اعتماد عمومی و عرف و رویه صرافی، که به مرور زمان پدیدار شده بود، تعیین می‌کرد.

در سال ۱۳۰۴، نخستین بانک با سرمایه ایرانی (بانک سپه) شروع به فعالیت کرد و چند سال بعد، با تصویب «قانون اجازه تأسیس بانک ملی ایران برای پیشرفت امر تجارت و فلاح و زراعت و صناعت» دولت وقت ملزم به تشکیل «بانک ملی ایران» گردید.

از سال ۱۳۰۹، انتشار اسکناس به این بانک واگذار شد و از ابتدای سال ۱۳۱۱ نخستین اسکناس‌های بانک ملی انتشار یافت. سپس، به موجب قوانین و مقررات بعدی، وظایف و

○ سسیر تسحول قانونگذاری در ارتباط با قوانین و مقررات ناظر بر بانکداری ایران - به رغم سابقه‌ای نه چندان دیرینه - از پشتوانه‌های نایب توجهی برخوردار است و در عین حال، نقایص و کاستی‌هایی هم بر آن تحمیل شده است

مكلف شدند که وضعیت انواع سپرده‌ها، مبلغ کل وام‌ها، بروات نزولی و خریداری و اسناد خزانه نزد خود را هر پانزده روز یک بار به بانک ملی ایران اعلام دارند و معادل ۱۵ درصد از سپرده‌های دیداری و ۶ درصد از سپرده‌های مدت‌دار را بدون دریافت بهره به بانک ملی ایران بپردازند. تأخیر در تحویل یا تعدیل این سپرده‌ها هم مستلزم پرداخت جریمه بود.

نظر به این که با توسعه بانکداری در ایران، لزوم وضع مقررات خاصی برای هدایت عملیات بانکی بیش از پیش احساس می‌شد و مقررات موجود (تصویب‌نامه‌ها) نیز وافی به مقصود نبودند، لذا فکر تدوین قانون بانکداری قوت گرفت و پس از مطالعاتی که در این مورد به عمل آمد، «لایحه قانونی راجع به بانکداری» تهیه شد و در تاریخ هشتم تیر ماه ۱۳۳۲، به موجب اختیارات ویژه‌ای که به نخست وزیر وقت تفویض شده بود، به تصویب وی رسید و پس از اصلاحاتی که در آن به عمل آمد، در تاریخ پنجم تیر ماه ۱۳۳۴ تحت عنوان «قانون بانکداری» از تصویب کمیسیون‌های مشترک مجلسین شورای ملی و سنا گذشت و تا سال ۱۳۳۹ که «قانون بانکی و پولی کشور» به مورد اجرا درآمد، نافذ بود.

بنابر تجویز مواد ۱۷ و ۲۵ این قانون، هیأت نظارت بر بانک‌ها برای نظارت بر جریان اعتبارات کشور و بازرسی سازمان و عملیات بانک‌ها، با وظایف و اختیارات زیر تشکیل شد:

- مراقبت در اجرای این قانون و آیین‌نامه‌های مربوط به آن.
- تعیین نرخ‌های بهره و کارمزد معاملات بانکی در کشور.
- وضع مقررات اصولی نسبت به نگهداری حساب‌ها و تنظیم ترازنامه‌های بانک‌ها.
- نظارت در امور بانک‌ها و مراقبت کلی در جریان و طرز اداره بانک‌ها از نظر حفظ منافع عمومی و حقوقی مشتریان آنها.
- دادن اجازه تأسیس بانک جدید با سرمایه داخلی.
- دادن اجازه برای تقلیل سرمایه بانک یا انتشار اوراق وام.

در طی سال‌های ۳۸-۱۳۳۶، با استفاده از افزایش درآمد نفت و وام‌های خارجی، حجم اعتبارات و سرمایه‌گذاری‌ها به صورت مطالعه نشده و بدون برنامه‌ریزی، به شدت افزایش یافت و اقتصاد کشور را با مسایل و مشکلاتی از قبیل تورم و بحران ارزی روبرو ساخت. در این شرایط، از یک سو، تدوین مقررات جامعی که ناظر بر نظام بانکی و پولی کشور باشد. اجتناب‌ناپذیر شد؛ و از سوی دیگر، به دلیل تناقضی که بین عملیات بانک ملی به عنوان یک بانک تجاری و مسوولیت‌های آن بانک در مقام بانکدار مرکزی وجود داشت، ایجاد یک مؤسسه مستقل به منظور حفظ ارزش پول، تنظیم اعتبارات، نشر اسکناس و ضرب پول فلزی و اعمال نظارت بر فعالیت بانک‌ها مورد توجه قرار گرفت.

در تاریخ هفتم خرداد ماه ۱۳۳۹ «قانون بانکی و پولی کشور» به تصویب رسید و به دولت ابلاغ شد تا برای مدت پنج سال به شکل آزمایشی به مورد اجرا گذاشته شود. با تصویب این

قانون، مجوز تأسیس یک مؤسسه مستقل به منظور حفظ ارزش پول و تنظیم اعتبارات و با حق انحصاری انتشار اسکناس و ضرب پول فلزی، صادر شد و وظایف و اختیارات بانک ملی ایران هم به دو قسمت تفکیک شد و بخش مربوط به بانکداری مرکزی در بانک مرکزی تمرکز یافت. با انتصاب رییس کل این بانک در تاریخ هجدهم مرداد ماه ۱۳۳۹ بانک مرکزی ایران رسمیت پیدا کرد و در سال ۱۳۶۲، به موجب قانون عملیات بانکی بدون ربا (بهره) نام آن به «بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران» تغییر یافت.

قانون بانکی و پولی کشور که نخستین تجربه کشور در زمینه اتخاذ یک سیاست پولی جامع و بانکداری مرکزی بشمار می‌آمد، از نظر قدرت کنترل و هدایت فعالیت‌های بانکی و ضمانت اجرا نارسایی داشت. افزون بر آن، گسترش حجم فعالیت‌های اقتصادی، افزایش درآمدها، توسعه شبکه بانکی و پیچیده شدن هدف‌ها و سیاست‌ها نیز تجدیدنظر در این قانون را هر چه بیشتر ضروری ساخت.

همان‌گونه که برنامه‌ریزی‌های صحیح اقتصادی و اتخاذ راهکارهای مبتنی بر مبانی علمی و راهبردی، نیاز اساسی استقرار یک نظام پولی و بانکی کارا می‌باشد، تطبیق این سیاست‌ها با اصول و مقررات حقوقی و اجرای آن در چارچوب قوانین حاکم بر جامعه نیز به شدت ضروری است.

سیر تحول قانونگذاری در ارتباط با قوانین و مقررات ناظر بر بانکداری ایران - به رغم سابقه‌ای نه چندان دیرینه - از پشتوانه شایان توجهی برخوردار می‌باشد. با وجود این، پاره‌ای نقایص و کاستی‌هایی هم بر آن تحمیل شده است.

اهم قوانین و مقرراتی که هم اکنون، شاکله و خطوط کلی محدوده فعالیت بانک‌ها و مؤسسه‌های اعتباری را ترسیم می‌دارند، عبارتند از:

- ۱- قوانین، مشتمل بر:
 - قانون پولی و بانکی کشور (با اصلاحات بعدی) ۱۳۵۱/۳/۱۸
 - قانون ملی شدن بانک‌ها (و متمم آن) ۱۳۵۸/۳/۱۸
 - لایحه قانونی ملی شدن مؤسسات بیمه و مؤسسات اعتباری ۱۳۵۸/۸/
 - لایحه قانونی اداره امور بانک‌ها (و متمم آن) ۱۳۵۸/۷/۳
 - قانون عملیات بانکی بدون ربا (بهره) (با اصلاحات بعدی) ۱۳۶۲/۶/۸
 - قانون تأسیس شرکت دولتی پست بانک ۱۳۷۴/۶/۲۱
 - بند ۲ ماده واحده قانون اصلاح قانون چگونگی اداره مناطق آزاد تجاری - صنعتی جمهوری اسلامی ایران ۱۳۷۸/۴/۳۰
 - موادی از قانون برنامه سوم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران ۱۳۷۹/۱/۱۷
 - قانون اجازه تأسیس بانک‌های غیردولتی ۱۳۷۹/۱/۲۸
 - ۲- مصوبات هیأت دولت (آیین‌نامه‌ها/اساسنامه‌ها) مانند:

در حال حاضر، یک مدیریت کل تحت عنوان «نظارت و امور بانک‌ها» متشکل از سه اداره در بانک مرکزی، مسوولیت نظارت بر بانک‌ها و مؤسسه‌های اعتباری را عهده‌دار است.

در حال حاضر، قانون پولی و بانکی کشور و قانون عملیات بانکی بدون ربا (بهره)، که در نوع خود نخستین تجربه در عرصه بانک و بانکداری است، از بنیادی ترین قوانینی می باشند که خطوط کلی و اساسی نظام بانکی را ترسیم می کنند و فعالیت بانک های کشور در چارچوب و بر مبنای آنها انجام می پذیرد.

بنابر مصوبات ماده ۱۰ قانون پولی و بانکی کشور:

«بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران مسوول تنظیم و اجرای سیاست پولی و اعتباری، براساس سیاست کلی اقتصادی کشور می باشد.

هدف بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران، حفظ ارزش پول و موازنه پرداخت ها و تسهیل مبادلات بازرگانی و کمک به رشد اقتصادی کشور است.»

براین اساس، بانک مرکزی از بدو فعالیت خود در راستای ایفای وظایف مقرر، نظارت بر بانک ها و مؤسسه های اعتباری را در دستور کار خود داشته است و هم اینک، یک مدیریت کل تحت عنوان «نظارت و امور بانک ها» متشکل از سه اداره در بانک مرکزی مسوولیت نظارت بر بانک ها و مؤسسه های اعتباری را عهده دار است. دو اداره «نظارت بر امور بانک های تجاری» و «نظارت بر امور بانک های تخصصی و مؤسسات اعتباری غیربانکی» موظف به نظارت بر اجرای تکالیف قانونی از سوی بانک ها و مؤسسه های اعتباری می باشند. اداره «مطالعات و مقررات بانکی» نیز وظیفه فراهم آوردن بستر مناسب برای تحقق بهینه این مهم را بر عهده دارد و از جمله وظایف این اداره، ایجاد چارچوب های قانونی برای اعمال نظارت مؤثر بر شبکه بانکی و مؤسسه های مالی و اعتباری و طراحی نظام های نظارتی، ممیزی و ارزشیابی است.

افزون بر این، «اداره بازرسی» نیز زیر نظر مستقیم رییس کل بانک مرکزی مسوولیت نظارت بر شیوه انجام وظایف ادارات بانک مرکزی را از جنبه انطباق با قوانین و مقررات به عهده دارد. شیوه نظارتی بانک مرکزی از ابتدا تا سال ۱۳۶۸ که مورد دگرگونی قرار گرفت، بیشتر متمرکز بر بررسی و کنترل دفاتر و حساب های بانک ها بود و در عمل، وظیفه نظارتی با وظیفه حسابرسی مخلوط و تا اندازه بسیاری نقش حسابرسی جایگزین وظیفه نظارتی شده بود. البته اگرچه مقام نظارتی بانک مرکزی مراقبت های دیگری مانند کنترل حدود نصاب ضمانت نامه ها، صدور اعتبارات اسنادی گشایش یافته، خرید اموال غیرمنقول و همچنین، کنترل ارقام سپرده ها، سپرده قانونی، اعتبارات اعطایی، اوراق قرضه و ... را اعمال می داشت، لیکن این بخش از فعالیت های نظارتی بانک مرکزی، که هدف اصلی نظارت است، در مقایسه با عملیات حسابرسی سهم کمتری را به خود اختصاص داده بود.

از ابتدای سال ۱۳۶۳، با اجرای قانون عملیات بانکی بدون ربا (بهره)، تغییرات متعددی در فعالیت ها و عملیات بانکی کشور ایجاد شد، از جمله نرخ بهره که یکی از عمده ترین ابزارهای سیاست پول در بانکداری رایج در جهان است، از عملیات بانکی کشور حذف شد و در برابر، تعداد بسیاری ابزار جدید در اختیار مقام سیاستگذار پولی قرار گرفت. بدیهی است

این نامه های اجرایی قانون عملیات بانکی بدون ربا (بهره).

اساسنامه صندوق تعاون.

این نامه نحوه اداره صندوق قرض الحسنه حمایت از فرصت های شغلی و اساسنامه مربوط به آن.

این نامه اجرایی قانون اجازه ثبت شعبه یا نمایندگی شرکت های خارجی.

این نامه اجرایی عملیات پولی و بانکی در مناطق آزاد تجاری - صنعتی جمهوری اسلامی ایران.

و ...

۳- مصوبات شورای پول و اعتبار در زمینه های گوناگون.

به ویژه «این نامه های اجرایی قانون پولی و بانکی کشور»، «دستورالعمل های اجرایی قانون عملیات بانکی بدون ربا (بهره)»، «مقررات ناظر بر تأسیس و نحوه فعالیت مؤسسات اعتباری غیربانکی»، «دستورالعمل اجرایی عملیات پولی و بانکی در مناطق آزاد تجاری - صنعتی جمهوری اسلامی ایران» و «ضوابط تأسیس بانک غیردولتی».

۴- مصوبات مجمع عمومی بانک ها در زمینه های گوناگون مانند: «طرح ادغام بانک ها»، «شیوه فعالیت بانک های استان» و ...

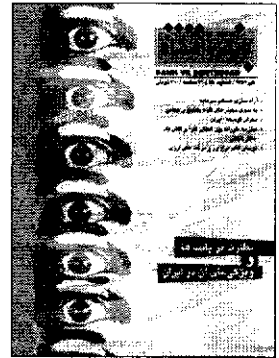
۵- مصوبه شورای عالی اداری پیرامون چگونگی تعیین مدیر عامل و اعضای هیأت مدیره بانک رفاه کارگران.

نظارت بر فعالیت های بانکداری در ایران		
مقطع زمانی	نهاد نظارتی	پایه های نظارت
پیش از فعالیت بانکداری نوین (پیش از سال ۱۳۶۶)	خودکنترلی	عرف و رویه بازار و صرافتی
دوره فعالیت بانک های خارجی	وجود نداشت	--
فاصله تأسیس بانک ملی تا بانک مرکزی (۳۹-۱۳۰۷)	بانک ملی ایران	۱- تصویب نامه های هیأت وزیران ۲- قانون بانکداری سال ۱۳۳۴
دوره ۵۱-۱۳۳۹	بانک مرکزی ایران	قانون بانکی و پولی کشور (مصوب سال ۱۳۳۹)
دوره ۶۲-۱۳۵۱	بانک مرکزی ایران	قانون پولی و بانکی کشور (تصویب سال ۱۳۵۱)
از سال ۱۳۶۳	بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران	قانون پولی و بانکی کشور و قانون عملیات بانکی بدون ربا (بهره)

○ از ابتدای سال ۱۳۶۸، شیوه نظارت بانک مرکزی بر بانک ها دگرگون شد و دستورالعمل و خط مشی کلی برای شیوه نوین نظارت تهیه و تدوین گردید.

نوبین نظارت تهیه و تدوین گردید. براین اساس، انجام عملیات حسابرسی از برنامه کار بازرسان بانک مرکزی حذف شد و کنترل‌ها و مراقبت‌های اساسی در راستای انجام وظیفه اصلی نظارت در جهت حصول به هدف‌های نظارتی در برنامه کار آنان قرار گرفت.

که تغییرات در سیاستگذاری پولی، مستلزم ایجاد دگرگونی در شیوه نظارتی بانک مرکزی بود، اما در عمل، این اقدام صورت نگرفت و شیوه پیشین کماکان استمرار یافت. از ابتدای سال ۱۳۶۸، شیوه نظارت بانک مرکزی بر بانک‌ها دگرگون شد و دستورالعمل و خط‌مشی کلی برای شیوه

سلامت بانک‌ها و نظارت

بانک مرکزی

همچنین، باید مراقبت شود که صورت‌های مالی که انعکاس دهنده وضعیت بانک‌هاست، به نحو مرتب تهیه و تنظیم شود و انتشار یابد.»

اصول ۱، ۲۰ و ۲۱
منشور بان در زمینه اصلاح
نظام بانکی

شبکه بانکی، بورس اوراق بهادار، مؤسسه‌های بیمه، شرکت‌های سرمایه‌گذاری، مؤسسه‌های مالی - اعتباری و نهادهای مشابه آنها در مجموع سازمان‌ها و مناسباتی را پدید می‌آورند که بخش مالی اقتصاد را تشکیل می‌دهند. گستره بهینه مؤسسه‌های مالی، در یک ساختار مالی بهینه متصور و فراهم می‌شود.

عناصر اساسی نظام سالم مالی شامل محیط کلان اقتصادی با ثبات، بخش خصوصی پویا و ضوابط و مقررات نهاد (چارچوب قضایی) حمایت‌کننده‌ای است که هم شیوه اداره داخلی نهادهای مالی و نظم بخشی خارجی به نیروهای بازار و هم تنظیم قدرتمند و نیز نظارت بر آن را ممکن می‌سازد.

بانک‌ها، نهادهای اقتصادی برآمده از نیازهای مجموعه اقتصادی هر جامعه هستند که در راستای تسهیل گردش اقتصاد پدید آمده و مورد بهره‌برداری قرار گرفته‌اند.

فرآیند تکوین بانک‌ها طی سالیان دراز، فراز و نشیب‌های فراوانی را شاهد بوده و بحران‌های بسیاری را پشت سر نهاده است. این روند به گستره فعالیت بانک‌ها تنوع و تکرر بخشیده و

«در نظام نظارت بر بانک‌ها، باید مسوولیت و هدف‌های دستگاه‌ها و سازمان‌هایی که امر نظارت بر نهاد‌های بانکی را عهده دارند، به گونه‌ای روشن و صریح تعیین شده باشد. چنین دستگاه‌ها و سازمان‌هایی در عین حال باید از استقلال عملیاتی و منابع کافی برخوردار باشند. وجود یک چارچوب قانونی مناسب، متضمن پیش‌بینی‌های لازم در زمینه صدور مجوز برای شروع فعالیت‌های بانکی و نظارت مستمر بر بانک‌ها، اطاعت از قوانین و مقررات بانکی و رعایت شرایط لازم برای تأمین سلامت فعالیت‌های بانکداری و همچنین، حمایت قانونی از نظارت‌کنندگان نیز از الزامات استقرار هر نظام کارآمد نظارت بر فعالیت‌های بانکی است. در نظام نظارت بر بانک‌ها باید ترتیبات و تمهیدات لازم برای تبادل اطلاعات بین نظارت‌کنندگان، در عین حفظ اسرار نهاد‌های بانکی و محرمانه تلقی کردن این اطلاعات نیز فراهم آید.

نظارت‌کنندگان بر بانک‌ها باید بتوانند مجموعه نهاد‌های بانکی را بر مبنای تلفیقی نیز مورد نظارت قرار دهند.

نظارت‌کنندگان باید مراقبت نمایند که کلیه بانک‌ها با اتکای به روش‌های مطمئن و سازگار حسابداری، اطلاعات و گزارش‌های کافی در مورد عملیاتشان را تهیه و ارائه نمایند، به گونه‌ای که نظارت‌کنندگان بتوانند از وضعیت مالی بانک‌ها و سودآوری فعالیت‌های آنها تصویری درست و واقعی در اختیار داشته باشند و

در یک نظام بانکداری سالم، بانک‌ها باید توانایی بازپرداخت به‌هنگام دیون خود و امکان حفظ این قابلیت را داشته باشند.